

**ΟΜΑΔΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ
ΓΡΑΦΗΣ 5^{ΟΥ} ΓΕΛ ΒΥΡΩΝΑ**

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΙΩΑΝΝΑ ΚΙΤΣΙΚΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΑ ΛΙΖΟΥ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΓΚΟΥΤΑ

ANNA ΜΑΥΡΙΔΗ

ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ ΜΥΤΙΛΗΝΟΥ

ΦΑΙΗ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΑΝΘΗ ΧΑΛΙΚΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

*«Σας ευχαριστώ πολύ για αυτό το γοητευτικό
ταξίδι στον υπέροχο κόσμο της
δημιουργικής γραφής...»
φιλοσοφική Λεσβός*

Αθηνά Ψαροπούλου

“Κοιταζόμασταν... ρίχναμε κλεφτές ματιές ο ένας στον άλλον... Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα...”

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Όλα ξεκίνησαν με μια αγγελία.

“ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΠΕΙΡΑΜΑ

Ζητούνται πρόθυμοι νέοι άνω των 20 ετών, για να συμμετάσχουν σε πείραμα. Όσοι επιθυμούν να δηλώσουν συμμετοχή, καλούνται να στείλουν e-mail, γράφοντας τον λόγο για τον οποίο θέλουν να συμμετάσχουν, τα στοιχεία τους και τις δεξιότητες που διαθέτουν, στην παρακάτω ηλεκτρονική διεύθυνση: exp@yahoo.com. Ειδική επιτροπή θα επιλέξει τα άτομα που θεωρεί πιο ικανά. Πληροφορίες για τον τόπο, τον χρόνο και τις λεπτομέρειες διεξαγωγής του πειράματος θα σταλούν μέσω επιστολής στα επιλεγμένα πρόσωπα. Τα άτομα αυτά παρακαλούνται να μην αποκαλύψουν στοιχεία που αφορούν το πείραμα. Καλή τύχη...!!!”

Αγαπητή μου φίλη, Regina!

Ξέρεις πως τελευταία έχω κλειστεί στον εαυτό μου, προσπαθώντας να βρω έναν λόγο, για να συνεχίσω να βαδίζω σε αυτό το τραχύ μονοπάτι, που αποκαλούμε ζωή. Περνάμε τα χρόνια μας κάνοντας τα ίδια και τα ίδια πράγματα, περιμένοντας να συμβεί κάτι που ποτέ δεν συμβαίνει, πράγμα που με κάνει να απορώ για τη σημασία της ανθρώπινης ζωής. Γι' αυτό πήρα την απόφαση, αντί να κάνω τον εαυτό μου μια κινούμενη βόμβα, να απαντήσω σε μια πολύ ενδιαφέρουσα αγγελία που πέτυχα σε

μία ιστοσελίδα. Αυτή η αγγελία ζητούσε εθελοντές για ένα πείραμα. Χωρίς να ξέρω βέβαια τι πείραμα είναι αυτό, δέχτηκα να πάρω μέρος για όλους τους λόγους που ανέφερα παραπάνω. Άμα με διαλέξουν, σε ικετεύω να ποτίσεις την ορχιδέα μου και να ταΐσεις το κοπρόσκυλο μου, το Μπαρμπούνι.

Φιλάκια, η φίλη σου.

Υ.Γ. Δυστυχώς, αν επιλεχθώ, δεν θα μπορέσω να παρευρεθώ στον γάμο σου με την Emma. Σας εύχομαι βίο ανθόσπαρτο και πολλούς απογόνους.

Τοποθέτησα την εφημερίδα στο τραπέζι μπροστά μου, σκεπτόμενη τα όσα είχα μόλις διαβάσει. Θα ήταν ψέματα να πω πως δεν μου φαινόταν ενδιαφέροντα. Δίνονταν ελάχιστες μόνο χρήσιμες πληροφορίες, και αυτό ακριβώς ήταν που με έλκυε. Ένα πείραμα... Η φαντασία μου άρχισε να οργιάζει, και μετά από μόλις μια στιγμή σκέψης αποφάσισα να απαντήσω. - Έτσι κι αλλιώς τι είχα να χάσω; Δεν είχα σπίτι, δουλειά ή ανθρώπους να αναρωτιούνται που είχα πάει. Αντίθετα είχα πολλά να κερδίσω: χρήματα, και κάτι που ίσως θα μπορούσε να εξελιχθεί σε περιπέτεια. Έδωσα φιλοδώρημα στον σερβιτόρο και έφυγα από την καφετερία, ανυπόμονη να συμπληρώσω την αίτησή μου.

- Nomi Stark

Κοιτούσα και ξανακοιτούσα την οθόνη παγωμένη στη θέση μου. Εδώ και περίπου δύο μήνες η σκέψη του να γυρίσω πίσω στην Αμερική με βασάνιζε μέρα-νύχτα, μα παρ' όλα αυτά η αγγελία μπροστά μου με μαγνήτιζε. Ήταν λες και με καλούσε να απαντήσω. Και ένιωθα ανήμπορη να αντισταθώ στο κάλεσμα αυτό. Όμως μου έλειπε ο Tony. Ήξερα ότι κάποια στιγμή θα έπρεπε να γυρίσω, τα πράγματα μεταξύ μας είχαν μείνει κάπως... ακαθόριστα. Στην κυριολεξία. Την τελευταία φορά που τον είχα δει μου είχε ζητήσει να τον παντρευτώ και αντί να απαντήσω μπήκα στο πρώτο αεροπλάνο για Ελλάδα. Έπρεπε να φύγω, το χρειαζόμουν. Μετά την είδηση του θανάτου του πατέρα μου η

οργάνωση ήταν ουσιαστικά δική μου, και όσο έμενα στην Αμερική ζούσα με τον φόβο πως θα με απειλούσαν να την παραχωρήσω. Και η σκέψη πως κάποια από αυτές μπορούσε να στοχοποιεί τον Tony μού ήταν αβάσταχτη. Έτσι, για την ασφάλεια και των δύο μας έφυγα. Γιατί Ελλάδα; Ω, δεν ξέρω. Σκέφτηκα πως όσο πιο μακριά τόσο καλύτερα. Μα παρότι ο Tony είχε μια μία μόνιμη θέση στις σκέψεις μου -τι λέω θεέ μου, ας με χαστουκίσει κάποιος- είχα ένα αίσθημα πως ο χρόνος μου στην Ελλάδα δεν είχε τελειώσει. Η αγγελία που τυχαία εμφανίστηκε στην οθόνη μού ασκούσε μία έλξη τόσο παράλογη μα και τόσο δυνατή, που δεν είχα επιλογή παρά να σηκώσω το τηλέφωνο και να καλέσω τον αριθμό που έβλεπα στο τέλος της σελίδας.

- Ziva David

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο

Αξιότιμοι συνεπιβάτες,

Με την παρούσα, θα θέλαμε να εκφράσουμε τα συγχαρητήριά μας, για τη συμμετοχή σας στο επιστημονικό πείραμα που διεξάγουμε. Η στατιστική καταμέτρηση αποδεικνύει ότι η εποχή σας, εκπροσωπήθηκε περισσότερο από κάθε άλλη χρονολογική περίοδο, με πλήθος συμμετεχόντων και παρεμβάσεων.

Στην εποχή που ζούμε, διευρύνεται συνεχώς η ανάγκη για μια ομάδα ανθρώπων καλά οργανωμένη και εκπαιδευμένη, που θα δρα με αποτελεσματικότητα, όπου η περίπτωση το απαιτεί. Ο ρόλος αυτός είναι δύσκολος, απαιτητικός και πολυσύνθετος. Στον δύσκολο αγώνα που θα δώσετε, σας βεβαιώνουμε ότι στεκόμαστε στο πλευρό σας με εμπιστοσύνη.

Η επιλογή σας δεν ήταν καθόλου τυχαία. Αξιολογηθήκατε μεταξύ πολλών υποψηφίων, με αυστηρά κριτήρια τις ικανότητες και δεξιότητές σας.

Αναλαμβάνετε τα καθήκοντά σας σε μια δύσκολη στιγμή, κατά την οποία όλες οι ελπίδες και προσδοκίες μας στρέφονται προς εσάς. Σας ευχόμαστε καλή τύχη, για την μελλοντική σας εργασία ως *ng..' f_.. hd cf'*.

Ελπίζουμε να είναι η νέα θητεία σας γεμάτη σημαντικά βήματα προόδου σε όλους τους τομείς της δράσης σας.

Με εγκάρδιους χαιρετισμούς,

Η Επιτροπή

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Όνομα: Emily Johnson

Όνομα πατέρα: Bill Johnson

Όνομα μητέρας: Amanda Johansson

ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΗΣ: Σαν Φρανσίσκο

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗΣ: 18 / 01 / 1992 (24 ετών)

ΤΟΠΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ: Ουάσινγκτον DC, ΗΠΑ

ΚΑΤΑΓΩΓΗ: Σαν Φρανσίσκο, Νιου Τζέρσεϋ, Λονδίνο, Ολλανδία

ΣΠΟΥΔΕΣ

Πτυχίο: Φυσικός

Μεταπτυχιακό: Αστροφυσικός

Πανεπιστήμιο: Κορνέλ (Νέα Υόρκη)

Χρόνια σπουδών: 4

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

1 χρόνο στη NASA

ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Ελληνικά, Ολλανδικά, Αγγλικά

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ερευνητικό πρόγραμμα σχετικά με την ύπαρξη ζωής σε άλλους πλανήτες από τη NASA

ΧΟΜΠΙ / ΑΣΧΟΛΙΕΣ

Διάβασμα επιστημονικών βιβλίων, παρακολούθηση ντοκιμαντέρ, καταδύσεις, 12 χρόνια tae-kwon-do

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Τηλέφωνο: 697 3465 892

E-mail: emilyjohnson@yahoo.com

Μπροστά μου είχα οκτώ σελίδες. Οκτώ βιογραφικά σημειώματα, των οκτώ τελικών υποψηφίων. Ανάμεσα στις τόσες συμμετοχές που έστειλαν αίτηση για το πείραμα, είχαμε πλέον καταλήξει σε αυτά τα οκτώ άτομα. Τους Morgan, Ziva, Emily, Allicard, Oscar, Lillian, Nomi και Sarah. Οκτώ άτομα, τελείως διαφορετικά μεταξύ τους, που με μία πρώτη ματιά δεν έχουν κανένα απολύτως κοινό στοιχείο μεταξύ τους. Αυτά τα άτομα θα αποτελούσαν τα πειραματόζωα για αυτήν τη δοκιμή. Δεν έβλεπα την ώρα να τεθεί σε εφαρμογή αυτό το πρωτοποριακό πείραμα. Η εξέλιξη και τα αποτελέσματά του, κάθε άλλο παρά αναμενόμενα θα ήταν. Από στιγμή σε στιγμή θα γνωρίζονταν μεταξύ τους και το πείραμα θα άρχιζε. Όλα θα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο. Και έφτασε η ώρα να τους καλέσω μέσα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Η πρώτη νύχτα

Είχα πολύ καιρό να μπω σε αεροπλάνο... Η θέα θα μπορούσε να ήταν μαγευτική, αν ο ουρανός δεν ήταν γεμάτος σύννεφα, και το ταξίδι θα μπορούσε να ήταν απολαυστικό, αν δεν υπήρχαν αυτές οι τρομακτικές και απαίσιες αναταράξεις! Και επιπλέον όχι απλά πετάγαμε αλλά πετάγαμε και πάνω από τη θάλασσα! Και άμα πέφταμε; Τέλος πάντων... μας πήγαιναν στο ερευνητικό κέντρο, στη Σάμο, εκεί ήταν η βάση τους. Με το που προσγειωθήκαμε (επιτέλους!) μπήκαμε σε δύο ελικόπτερα και μας πήγαν σε ένα πολύ, πολυυυύ ψηλό βουνό (τι έχουν αυτοί οι άνθρωποι με τα ύψη!). Φτάσαμε σε μια βάση γυμνή, ενώ το χιόνι έπεφτε συνεχώς, μπήκαμε σε ένα ασανσέρ και κατεβήκαμε περίπου τρεις ορόφους... Παντού μέταλλο, οι τοίχοι, οι πόρτες τα πάντα!!!

Oscar

Οτόπος διαμονής μας έμοιαζε με λαβύρινθο. Όταν βγήκαμε από το ασανσέρ, η υπεύθυνη μας ξενάγησε στα δωμάτια. Υπήρχαν επτά υπνοδωμάτια, ένα για καθένα από εμάς και ένα μεγάλο σαλόνι με μια τηλεόραση, τρεις καναπέδες σε σχήμα Π και ένα μικρό μπαρ. Η τραπεζαρία βρισκόταν δίπλα στο δωμάτιο αναψυχής, όπου υπήρχαν κάποιοι υπολογιστές, μουσικά όργανα και μια τεράστια βιβλιοθήκη. Τα δύο τελευταία δωμάτια που μας έδειξε ήταν ένα γυμναστήριο και η αίθουσα εκτάκτου ανάγκης.

Τα υπνοδωμάτια ήταν διακοσμημένα σύμφωνα με τις προτιμήσεις μας. Αυτοί οι ερευνητές ήξεραν πάρα πολλά για μας - δεν τους εμπιστεύομαι στο ελάχιστο. Πάνω στο γραφείο του υπνοδωματίου μου (και φαντάζομαι και στα γραφεία των άλλων), είχαν αφήσει ένα πακέτο με νομικά έγγραφα, με τα οποία η οργάνωση αποποιούνταν την ευθύνη για οποιαδήποτε επίπτωση στην υγεία μας θα μπορούσε να έχει το πείραμα. “Ψεύτικη υπογραφή” ήταν το πρώτο πράγμα που μου ήρθε

στο μυαλό. “Και έλεγξε το δωμάτιο για κρυφές κάμερες και κοριούς”, πρόσθεσε η παρανοϊκή φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού μου.

Συνολικά το όλο μέρος ήταν αρκετά εντυπωσιακό. Εάν εξαιρέσει κανείς την ύπαρξη τόσων πολλών στριφογυριστών διαδρόμων, που σε έκαναν να χάνεις τον δρόμο σου, βρισκόμασταν σε ένα άνετο, σχεδόν φυσιολογικό ξενοδοχείο. Δεν υπήρχαν παράθυρα, αλλά τα πάντα φωτίζονταν από ειδικές λάμπες, το φως των οποίων έσβηνε όσο πλησίαζε η νύχτα.

Αμφιβάλλω αν οι υπόλοιποι είχαν κάποιο πρόβλημα με τον νέο τόπο διαμονής μας, αλλά προσωπικά μου κακοφάνηκε η προσπάθεια αυτών των ερευνητών να μιμηθούν τις παρόμοιες με τον πραγματικό κόσμο συνθήκες. Και τώρα νιώθω ξανά να τους απεχθάνομαι. Νομίζουν ότι η επιστήμη τους μπορεί να κάνει τα αδύνατα δυνατά, ότι έχουν το ελεύθερο να επιδιώξουν τον απόλυτο έλεγχο και να εκτοπίσουν όσους έχουν διαφορετική γνώμη. Οι συνέπειες αυτής της *φαντασίωσης* τους στοιχίζουν πολύ ακριβά στους ανθρώπους. Η συμπεριφορά τους με εξοργίζει, η απάθεια και η άδικη στάση που πολλές φορές επιδεικνύουν είναι ανυπόφορη. Και όμως, είμαι τώρα εδώ, προσπαθώντας να καταλάβω αν υπάρχει ελπίδα να αλλάξουν γνώμη και να σταματήσουν την τρέλα που κοστίζει τη ζωή σε τόσους πάρα, μα, πάρα πολλούς αθώους. Δεν είναι σωστό να τους κρίνω, όμως οι πράξεις τους δικαιολογούν αυτές τις σκέψεις. Υπομονή.

Κατά τις επτά το απόγευμα μαζευτήκαμε στην τραπεζαρία για το δείπνο. Προφανώς η Νομί ήξερε ρώσικα και έτσι πιάσαμε κουβέντα. Ο Oscar μου έριχνε ματιές γεμάτες καχυποψία. Καλώς, τα αισθήματα είναι αμοιβαία. Από την άλλη μεριά, η αδερφή μου ήταν μες στην καλή χαρά, μιλούσε στους πάντες και για τα πάντα. Δεν θύμιζε σε τίποτα τον πατέρα, αν και νομίζω πως θα συμπαθούσε ο ένας τον άλλο, αν ποτέ συναντιόνταν. Η Amanda συζητούσε ευγενικά με τον Morgan και τη Ziva. Η ατμόσφαιρα ήταν φορτισμένη, πράγμα για το οποίο έφταιγαν και η κουραστική μέρα και το γεγονός ότι ήμασταν, στην τελική, πρακτικά άγνωστοι. Φυσικά, δεν βοηθούσε καθόλου το γεγονός ότι το φαγητό είχε εμφανιστεί και σερβιριστεί από το πουθενά.

Όταν τελειώσαμε και το επιδόρπιο (σουφλέ σοκολάτας με παγωτό της επιλογής μας), φύγαμε όλοι μαζί να βρούμε τα δωμάτιά μας. Κάποια στιγμή βρεθήκαμε σε έναν διάδρομο στον οποίο δεν μας είχαν ξεναγήσει. Ένα γυάλινο τζάμι εκτεινόταν στο αριστερό μας χέρι. Από πίσω του υπήρχαν διάφορα παράξενα μηχανήματα. Και τότε ένα χέρι τράβηξε τις κουρτίνες από το μέσα μέρος και το δωμάτιο χάθηκε από τα μάτια μας. Ένιωσα σαν να υπήρχε κάτι το απειλητικό σε αυτό το μέρος και η ανησυχία φώλιασε μέσα μου. Κοίταξα τους άλλους και είδα τις αντιδράσεις τους. Κάποιοι φάνηκε να αγνοούν το τι έγινε και κάποιοι άλλοι έδειχναν προβληματισμένοι. Η αδερφή μου είχε σταματήσει να χαμογελάει - ίσως της είχε συμβεί κάτι παρόμοιο στο παρελθόν. Μετά από αυτό προχωρήσαμε σιωπηλοί μέχρι τα δωμάτιά μας, με τα φώτα να σβήνουν σιγά-σιγά.

Lilian

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Την επόμενη μέρα συναντηθήκαμε όλοι στο πρωινό. Ο καθένας παρήγγειλλε διαφορετικό γεύμα. Εγώ έτρωγα spring rolls και η αδερφή μου μπισκότα και γάλα. Κάποιοι, όπως η Nomí και η Zína, έτρωγαν φαγητά που δεν τα βλέπει κανείς συχνά στο τραπέζι το πρωί, δηλαδή fish 'n' chips και κινέζικο χοιρινό με ρίζες φασολιών αντίστοιχα. Κάποιοι φαίνονταν πολύ συγκρατημένοι και κάποιοι άλλοι απλά νυσταγμένοι. Απ' την άλλη μεριά, η Anneliese-Sarah γελούσε και συζητούσε με τον Oscar, ο οποίος έδινε μονολεκτικές απαντήσεις του τύπου: "Χμμ...". Μπορεί να μην είχε όρεξη για συζήτηση εκείνη τη στιγμή, όμως μου φάνηκε αρκετά αντικοινωνικός, και κάτι μου έλεγε πως προβληματιζόταν για κάτι.

Ο Morgan μιλούσε με την Emily. Τον ρωτούσε για τα χόμπι του και έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την κηπουρική και την παρασκευή δηλητηρίων που τον ανάγκασε να της απαντήσει. Η Emily είναι λιγάκι απόμακρη, σαν να προσπαθεί να σκεφτεί τη λύση κάποιου περίπλοκου προβλήματος όλη την ώρα. Ο Morgan είναι υπερβολικά σοβαρός και η συμπεριφορά του μαρτυράει κάποια εσωτερική ταραχή. Πιθανότατα κάτι του συνέβη στο παρελθόν και δεν έχει καταφέρει να το ξεπεράσει ή δεν έχει μάθει να κρύβει την επίδραση που αυτό άσκησε πάνω του.

Η Zína και εγώ αρχίσαμε να συζητάμε για τη δουλειά μας. Αυτή ήταν πράκτορας πεδίου και εγώ γιατρός. Είναι πολύ καλό άτομο και η συζήτηση ήταν πολύ ευχάριστη. Μίλησε για τους φίλους της και εντυπωσιάστηκα από το πόσο πιστή ήταν σε αυτούς. Εγώ μίλησα για την Saoirse και κάτι πρέπει να είπα που την έκανε να καταλάβει τα προβλήματα με τον πατέρα μου. Προφανώς, είχε παρόμοια προβλήματα και αυτή με τον δικό της πατέρα. Η συζήτηση τελείωσε, η Zína έπιασε κουβέντα με την Nomí και εγώ βάλθηκα να παρακολουθώ τον Ali που καθόταν και κοίταζε το κενό.

Από όσο είχα καταλάβει ο Ali ήταν ένας περίεργος τύπος, που δεν μιλούσε πολύ, και είχε δουλέψει στον καλλιτεχνικό χώρο. Μιλούσε

πολλές γλώσσες, πράγμα περίεργο για έναν τέτοιο άτομο. Το βλέμμα του έκανε πολλούς από του συμμετέχοντες να νιώθουν άβολα και αμήχανα. Νομίζω ότι ο Oscar τον τρόμαζε έτσι που τον κοίταζε με μισό μάτι ξαπλωμένος πίσω στην καρέκλα του.

Ali [Σκίτσο: Άννα Μαυρίδη]

Κάποια στιγμή η Αριάδνη κατάφερε να πιάσει την κουβέντα στον Oscar. Του μίλησε για την καθημερινή ζωή της στο τσίρκο και αυτός έδειξε αξιοσημείωτο ενδιαφέρον, μόνο όταν αναφέρθηκε στη συνεχή μετακίνηση του τσίρκου. Μάλλον σκεφτόταν να πιάσει δουλειά και αυτός εκεί, για να ξεφύγει από ό,τι νόμιζε πως τον κυνηγούσε.

Και τότε η αδερφή μου απευθύνθηκε σε μένα και προσπάθησε να με κάνει να συζητήσω μαζί του! Ήταν προφανές ότι ΚΑΤΙ προσπαθούσε να πετύχει. Αφού ήταν προφανές πως και οι δύο δεν είχαμε συμπαθήσει ιδιαίτερα ο ένας τον άλλον από την αρχή του προγράμματος, αρκεστήκαμε στο να συζητήσουμε για την τοξοβολία στην άγρια φύση

και για τις νέες μεθόδους παρακολούθησης πιθανών στόχων των κυβερνήσεων.

Ξαφνικά η Αριάδνη μού φώναξε : “Madelain, νομίζω ότι θα έπρεπε να συζητήσουμε για κάτι.” Εννοείται πως παραξενεύτηκα, ακούγοντας το μεσαίο μου όνομα και τον τόνο της φωνής της. Έτσι πήγα και κάθισα δίπλα της και μου είπε: “Θα ήθελα να μου μιλήσεις για τον μπαμπά.” Ειλικρινά, δεν ήταν εύκολο να μιλήσω για αυτόν τότε. Πώς υποτίθεται ότι θα της έλεγα ότι βρισκόταν σε μια φυλακή στη Σιβηρία από όταν ήμουν δέκα χρονών; Γι’ αυτό ανέβαλα αυτήν την κουβέντα για κάποια άλλη στιγμή. Η Αριάδνη πρέπει να κατάλαβε πως είχα άσχημα νέα και συμφώνησε να μιλήσουμε αργότερα.

Κόντευε να φτάσει έντεκα, όταν συνειδητοποίησα πως η Nomi είχε πιάσει ολόκληρη συζήτηση με τον Ali, ο οποίος μιλούσε σχεδόν ψιθυριστά, με θέμα τη φωτογραφία. Τι ευχάριστη έκπληξη! Ο Oscar με είδε να τους κοιτάω και δεν άντεξε στον πειρασμό να μη μιλήσει. Σύμφωνα με αυτόν το γεγονός ότι δεν είχα “απομακρύνει την Nomi από αυτόν τον περίεργο τυπά” του φάνηκε αστείο, δεδομένου ότι “μια καλή μπέιμπι-σίτερ δεν αφήνει τα παιδιά ανεξέλεγκτα να κάνουν παρέα με όποιον δεν συμφέρει την ίδια”. Είναι ανόητος να υπονοεί ότι ήθελα να ελέγχω τους πάντες, αλλά δεν έκανε λάθος να νομίσει πως κοιτάω το συμφέρον μου. Ύστερα από αυτό απλά καθόμασταν αντικριστά, αμίλητοι, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον, ενώ θυμώναμε όλο και περισσότερο. Αυτός ο άνθρωπος θα με έκανε σίγουρα να χάσω την ψυχραιμία μου, να πάθω ψυχωτική κρίση και να έχουμε ατύχημα.

Ευτυχώς, η Emily πρόφτασε να προειδοποιήσει τους υπόλοιπους να κάνουν πίσω, γιατί ο Oscar και εγώ αρπάξαμε από ένα μαχαίρι και προσπαθήσαμε να πετύχουμε ο ένας τον άλλον. Η Αριάδνη φώναξε από την έκπληξη, ο Morgan έτρεξε να συγκρατήσει τον Oscar και η Ziva συγκράτησε εμένα. Η Emily είπε: “Σταματήστε. Θα είμαστε εδώ πιθανότατα για πολύ καιρό και πιστεύω πως θα ήταν καλύτερα, αν δεν αρχίζαμε από τώρα να αλληλοσκοτωνόμαστε.” Και με αυτό ο Oscar έφυγε από το δωμάτιο και εγώ κλειδώθηκα στο μπάνιο.

Αφού ηρέμησα και σιγουρεύτηκα πως δεν θα πάθαινα τελικά αυτήν την κρίση, γύρισα στην τραπεζαρία. Προς μεγάλη μου απογοήτευση το ίδιο έκανε και ο Oscar. Τέλος πάντων, η Emily είχε δίκιο. Εκείνη τη στιγμή η υπεύθυνη εμφανίστηκε και μας ανακοίνωσε πως ήρθε η ώρα να μας δείξει ένα ακόμα δωμάτιο.

Το πορφυρό δωμάτιο (όπως το αποκαλούσαμε) θα αποτελούσε τον τόπο συνάντησής μας στην περίπτωση που μας δίνονταν νέες εντολές ή αν υπήρχε κανένα ενημερωτικό δελτίο. Και έτσι την ακολουθήσαμε.

Lilian

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5°

Έφτασε λοιπόν το δειλινό και η ώρα για την πολυαναμενόμενη δεύτερη συνάντηση. Μετά από την άλλοτε ψυχρή και άλλοτε θερμή ατμόσφαιρα που επικρατούσε ανάμεσα μας καθ' όλη τη διάρκεια της μέρας, προφανώς δεν ξέραμε τι ακριβώς να περιμένουμε ο ένας από τον άλλον και σε μεγαλύτερο βαθμό από την “αινιγματική” - λόγια του/της Allicard, όχι δικά μου - υπεύθυνη που παρευρέθηκε στη χθεσινή συνάντηση.

Οι συνσυμμετεχοντές μου και εγώ λοιπόν, ξεκινήσαμε να βαδίζουμε προς το πρόσφατα ονομασμένο “πορφυρό δωμάτιο”, ευγενική προσφορά του ταπεινού μου εαυτού σε συνεργασία με την Λαΐδη Ziva. Ένα όνομα αρμοστό κατά την γνώμη όλων μας στο δωμάτιο με τους άλίκους τοίχους και το τεράστιο στρογγυλό τραπέζι τοποθετημένο στο κέντρο του, δωμάτιο που θυμίζει τον μύθο του Βασιλιά Αρθούρου και των Ιπποτών της Στρογγυλής Τραπέζης, γεγονός που δεν πρόσεξα μόνο εγώ. Τέλος πάντων, μπαίνοντας στο δωμάτιο, με διακατείχε ένα δυσοίωνο συναίσθημα, κάτι που πιστεύω πως δεν επηρέασε μόνο εμένα αλλά και κάμποσους από τους συνσυμμετέχοντές μου, αν έκρινα σωστά από την νευρική στάση του σώματός τους και τη φανερά ανήσυχη έκφραση του προσώπου τους ή τουλάχιστον αυτών που δεν μπορούσαν να ελέγξουν τα συναισθήματά τους.

Η υπεύθυνη στεκόταν πίσω από το τραπέζι σε όλο το σκυθρωπό της μεγαλείο, κρατώντας και πάλι μία στοίβα χαρτιά προοριζόμενα για εμάς. “Παρακαλώ καθίστε στις θέσεις που σας έχουν παραχωρηθεί”, μας απευθύνθηκε με το γνώριμο πλέον μονότονο ύφος της και με μια φωνή ψυχρή σαν ασάλι, που σε συνδυασμό με τη μόνιμα δυσανάγνωστή της έκφραση θύμιζαν τη Βασίλισσα του Χιονιού, δημιούργημα ενός από τους αγαπημένους μου συγγραφείς, του Χάνς Κρίστιαν Άντερσεν. Αφού λοιπόν ‘βουλευτήκαμε’ στις σχετικά άβολες - τουλάχιστον για μεγάλο χρονικό διάστημα- θέσεις μας, περιμέναμε (κάποιοι αρκετά ανυπόμονα, κρίνοντας από τις συνεχείς νευρικές τους κινήσεις) για το τι ακριβώς επρόκειτο να μας ανακοινώσει η ‘μέγαιρα’,

όπως την αποκαλούσε ένας από τους συνσυμμετέχοντές μου, του οποίου το όνομα μου 'διαφεύγει', με άλλα λόγια, δεν είμαι χαφιάς.

"Η δεύτερη συνάντηση των συμμετεχόντων του πειράματος αυτού βρίσκεται τώρα σε εξέλιξη" αναφώνησε η υπεύθυνη, λες και έδινε αναφορά σε κάποιον ανώτερο, παρά το γεγονός ότι μόνο εμείς και εκείνη βρισκόμασταν στο δωμάτιο. **"Μου έχει δοθεί η άδεια να σας ενημερώσω για κάποιες νέες εξελίξεις, τις οποίες η επιτροπή κρίνει πλέον απαραίτητο να γνωρίζετε"** συνέχισε με τον ψυχρό της τόνο, που ήμουν πλέον σίγουρος ότι θα μπορούσε να θεωρηθεί ως χαρακτηριστικό της γνώρισμα. Η σύγχυση που επικρατούσε στο μυαλό όλων μας φαίνεται πως πλέον ήταν απόλυτα αντιληπτή όχι μόνο σε εμάς αλλά και σε κείνη. Κάτι βαρύ και στενόχωρο πλανιόταν στον αέρα, που αν κρίνω από τις εκφράσεις στα πρόσωπα του Oscar και της Nomí δεν ήταν αισθητό μόνο σε εμένα. **"Έχουμε λάβει πληροφορίες, οι οποίες υποδεικνύουν ότι ανάμεσά σας κρύβεται ένας δολοφόνος"** ανακοίνωσε η 'μέγαιρα', μελετώντας προσεκτικά μα όχι λιγότερο ψυχρά τις εκφράσεις και τη στάση του σώματός μας για κάποια αντίδραση που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως ενοχοποιητικό στοιχείο. Έριξα μια ματιά στους υπόλοιπους συμμετέχοντες μήπως και έβρισκα εγώ κάτι το παράξενο. Από τις αντιδράσεις κάποιων δεν αμφιβάλλω πως πάνω από ένας δολοφόνος βρίσκεται στο δωμάτιο αυτό, ή τουλάχιστον ότι οι περισσότεροι από εμάς έχουμε συναντήσει κάμποσα πτώματα στην ζωή μας. Πέρα από την πλάκα, τουλάχιστον οι μισοί από εμάς είχαν υιοθετήσει δυσανάγνωστες εκφράσεις ή ακόμα και εκφράσεις που δήλωναν βαρεμάρα και αδιαφορία. Υπήρχαν βέβαια και αντιδράσεις που δήλωναν φόβο και αναστάτωση, κυρίως από την Emily και την Lillian, άτομα που περίμενα πως θα ήταν σχετικά πιο μαλθακά από τους υπόλοιπους, κάτι που συμπέρανα από προηγούμενες συμπεριφορές τους. Με λίγη προσπάθεια κατάφερα να τραβήξω τα μάτια μου από τους υπόλοιπους συμμετέχοντες και να χαρίσω την προσοχή μου στην υπεύθυνη για μία ακόμα φορά. Ήταν φαίνεται μία από τις πιο καλές αποφάσεις μου, αφού εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ξεκίνησε και πάλι να μιλάει. **"Δεν ξέρουμε ποιος από εσάς είναι ο πληρωμένος δολοφόνος, ποιος είναι ακριβώς ο σκοπός του και ποιοι οι λόγοι που τον οδήγησαν στην απόφασή του να εκτελέσει την αποστολή αυτή, όμως**

έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι ο 'εργοδότης' του είναι πιθανόν κάποια αντίπαλη οργάνωση που επιθυμεί για κάποιο λόγο να τερματίσει το πείραμα". Δεν είμαι τόσο σίγουρος. Έχω την αίσθηση πως κάτι δεν μας λέει. "Φαίνεται ότι δεν περιμένατε κάτι τέτοιο. Οι διαταγές μου είναι να σας αφήσω να σκεφτείτε τί θα κάνετε με την είδηση αυτή. Σήμερα το βραδινό θα σερβιριστεί στις 8 η ώρα ακριβώς. Παρακαλώ να είστε στην ώρα σας. Μέχρι τότε έχετε αυστηρές εντολές να μην εξέλθετε από το δωμάτιο και να συζητήσετε μεταξύ σας το θέμα αυτό, όπως και τις ενέργειες στις οποίες θέλετε να προβείτε. Συμβουλή μου είναι να χρησιμοποιήσετε τον χρόνο αυτό, μελετώντας επίσης τους συνσυμμετεχοντές σας, μέσω του οποίου θα σας δοθεί η ευκαιρία να γνωρίσετε καλύτερα ο ένας τον άλλον. Άλλωστε, είστε πλέον μία ομάδα και ήσασταν από τη στιγμή που επιλεχθήκατε ως μέλη του πειράματος αυτού". Ναι, και μας το λες αυτό, αφού πρώτα ανακοινώσεις ότι ένας από εμάς είναι αγνώστου σκοπού πληρωμένος δολοφόνος. Ο τέλειος τρόπος να γεννηθεί εμπιστοσύνη μεταξύ μας. Η υπεύθυνη γυρνάει την πλάτη της προς εμάς και αρχίζει να βαδίζει προς την πόρτα. Τοποθετεί το χέρι της πάνω στο χερούλι και ξαφνικά παγώνοντας, γυρνάει για μία ακόμα φορά να μας αντικρίσει και ανοίγει το στόμα της. "Το πείραμα αυτό μας έχει κοστίσει πολύ χρόνο και πολλά χρήματα. Μια μικρή προειδοποίηση για τον δολοφόνο, όποιος και αν είναι αυτός. Παρά το γεγονός ότι απλώς κάνεις τη δουλειά σου και δεν θα έχεις κανένα όφελος από τον τερματισμό του πειράματος, παρά τα χρήματα που θα λάβεις, μη νομίζεις ότι θα τη γλιτώσεις τόσο εύκολα. Εάν τολμήσεις και καταστρέψεις όλη τη σκληρή δουλειά που έκαναν όλοι όσοι ασχολούνται με το πρόγραμμα αυτό, σου το εγγυώμαι.... Θα σε καταστρέψουμε. Απλώς για να ξέρεις. Παρεμπιπτόντως, το δωμάτιο αυτό παρακολουθείται, οπότε, ό,τι κάνετε και συζητήσετε εδώ μέσα, θα το μάθουμε." Χαρίζοντάς μας ένα χαμόγελο που φαινόταν ανοίκειο στο πρόσωπό της, άφησε το δωμάτιο με ένα αχνό "Καλή τύχη". Είναι πιστεύω πιο ασφαλές να μην προκαλείς άτομα σαν και αυτήν. Για λίγα λεπτά δεν λέει κανείς τίποτα. Η ησυχία αυτή δεν είναι άνετη μα αμήχανη. Από ό,τι βλέπω, με την είδηση που μας μετέδωσε η υπεύθυνη, ακόμα και οι φιλίες που είχαν αρχίσει να δημιουργούνται μεταξύ κάποιων από εμάς, σβήσανε. Δεν νομίζω πως

θα μπορέσουμε από εδώ και πέρα να εμπιστευτούμε έστω και έναν από τους συνσυμμετέχοντές μας. Έτσι και αλλιώς δεν γνωριζόμασταν και για πολύ καιρό, παρά τη σύνδεση που φαίνεται ότι κάποιος αισθανόμασταν με κάποιους άλλους. Όχι ότι θα άφηνα κάτι τέτοιο να κλονίσει τη λογική μου. Η Εμπιστοσύνη μου είναι κάτι που κερδίζεται πολύ δύσκολα, ίσως και καθόλου. Μετά από ό,τι συνέβη τότε, ορκίστηκα πως δεν θα έκανα ξανά το ίδιο λάθος. Πριν οι σκέψεις μου ακολουθήσουν σκοτεινά μονοπάτια, καθάρισα τον λαιμό μου και είπα, σπάζοντας την άβολη αυτή ησυχία: **"Τι έχετε στο μυαλό σας;"** Όλα τα βλέμματα έπεσαν πάνω μου, όμως η κενή και δυσανάγνωστη έκφρασή μου παρέμεινε στην θέση της, οι συνήθειες φαίνεται δεν περνάνε τόσο εύκολα. Έστρεψα τη ματιά μου στο μόνο άτομο στο δωμάτιο με το οποίο ένιωθα πιο άνετα. **"Λαίδη Ziva,"** την προέτρεψα. Μελετώντας με προσεκτικά, είπε: **"Πιστεύω πως αρχικά, δεδομένου του ότι δεν ξέρουμε ποιος είναι ο δολοφόνος και ποιος τον προσέλαβε, πρέπει να βρούμε τον πιθανό σκοπό του. Από τα λόγια της 'μέγαιρας', καταλαβαίνουμε ότι καθαρά, οι άνθρωποι που βρίσκονται πίσω από το πείραμα πιστεύουν ότι στόχος της αποστολής του είναι να τερματίσει το πείραμα με κάποιον τρόπο. Θεωρώ όμως ότι πρέπει να συμμαρτυρήσουμε πως ο στόχος μπορεί να μην είναι αυτός, αλλά κάτι το σπουδαιότερο. Πιστέψτε με, όταν λέω, ότι από την παιδική μου ηλικία έως σήμερα έχω μάθει πολλά πράγματα περί του τι σημαίνουν οι 'κρυφές ατζέντες'. Δεν είναι επίσης δυνατόν να θέλει ο 'εργοδότης' του δολοφόνου να κλέψει την τεχνολογία που αφορά το πείραμα και να σκοτώσει όσους εμπλέκονται σε αυτό, ώστε ο εργοδότης να πασάρει την ιδέα ως δική του, ή ακόμα και κατά την διάρκεια του πειράματος να του έχει δοθεί εντολή να σκοτώσει κάποιο ιστορικό πρόσωπο;"** αποκρίθηκε εκείνη. *Χμμ... Πολύ ενδιαφέρουσες ιδέες έχει η Λαίδη Ziva. Φαίνεται πως είναι ακόμα πιο έξυπνη από όσο πίστευα.* **"Οι ιδέες σου είναι απόλυτα λογικές Λαίδη Ziva. Ας μην απορρίψουμε και το ενδεχόμενο ότι μπορεί ο 'εργοδότης' ή και ο ίδιος ο δολοφόνος να θέλει να σκοτώσει κάποιον από εμάς λόγω μνησικακίας που τρέφει για κάτι που συνέβη στο παρελθόν, και στο οποίο εμπλεκόταν κάποιος από εμάς"** πρότεινα **"ή κάποιο μέλος της οικογένειάς μας. Υπάρχει και αυτό το ενδεχόμενο. Μελέτες δείχνουν ότι άνθρωποι τέτοιας φύσης στρέφουν**

πολλές φορές το μίσος τους σε αθώα μέλη της οικογένειας αυτού που τους έθιξε" πρόσθεσε ο Oscar. Και άλλο μυαλό στην παρέα. Τα πράγματα έχουν αρχίσει να αποκτούν ενδιαφέρον. "Αμα είχαμε επιπλέον πληροφορίες μπορεί και να ήταν πιο εύκολο να βρίσκαμε τα κίνητρα πίσω από την αποστολή. Δεν έχουμε τίποτα παρά απλές εικασίες" αναστέναξε η Nomí. Τα υπόλοιπα τρία κορίτσια δεν φαινόταν έτοιμα να συζητήσουν για το θέμα αυτό, μάλλον ήταν ακόμα ταραγμένα, αν κρίνω σωστά από την χλωμή τους έκφραση. Το δωμάτιο βυθίστηκε ξανά στη σιωπή, μόνο που αυτήν τη φορά η ησυχία ήταν άνετη. Η συζήτηση προφανώς είχε φτάσει στο τέλος της και όμως πέρασαν σαράντα ακόμα λεπτά, πριν μπορέσουμε να αφήσουμε το δωμάτιο, για να πάμε να φάμε βραδινό στην τραπεζαρία. Οι σκέψεις μου γύρισαν στον πατέρα μου. Αναρωτιέμαι τι κάνει και αν φροντίζει τον εαυτό του τώρα που δεν είμαι δίπλα του να τον βοηθήσω. Ελπίζω η γεροMiranda να τον βοηθάει, τώρα που εγώ λείπω. Έβγαλα ένα βιβλίο και βολεύτηκα καλύτερα στην καρέκλα μου, ξεκινώντας να το διαβάζω, για να περάσει η ώρα. Ο Oscar πρόσεξα ότι είχε βγάλει το κινητό του και ασχολούταν με αυτό, ενώ η Sarah αποφάσισε να πάρει έναν σύντομο υπνάκο. Η Λαίδη Zina συνέχισε απλώς να κάθεται εκεί χαμένη στις σκέψεις της, ενώ η Nomí είχε αρχίσει να ζωγραφίζει σε ένα μπλοκ που είχε φέρει μαζί της. Λίγο πιο μακριά, οι δύο νέες, όπως φαίνεται, καλύτερες φίλες είχαν πιάσει τη συζήτηση με αχνές ψιθυριστές φωνές που δεν μπορούσα να ακούσω. Σιγά σιγά, πέρασε η ώρα και στις οκτώ ακριβώς, αφήσαμε το 'Πορφυρό Δωμάτιο' και ξεκινήσαμε για την τραπεζαρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο

Την άλλη μέρα μας κάλεσαν για άλλη μια φορά στο Πορφυρό Δωμάτιο. Ήταν δύσκολο να καταλάβω τι σκέφτονταν τα άτομα γύρω μου, η έκφραση στα πρόσωπά τους δεν έδειχνε ξεκάθαρα συναισθήματα. Κάποιοι συζητούσαν ήσυχα μεταξύ τους, άλλοι προτιμούσαν να παραμείνουν σιωπηλοί, χωρίς να μοιραστούν με κάποιον τις σκέψεις τους. Πάντως, υπήρχε μια άνεση, συγκριτικά με τις πρώτες συναντήσεις, αφού πλέον είχαμε προσεγγίσει, εν μέρει, ο ένας τον άλλον.

Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε αργά και μέσα μπήκε η Υπεύθυνη. Μας κοίταξε όλους προσεκτικά, αλλά χωρίς να παρατηρεί ιδιαίτερα έναν συγκεκριμένα. Προχώρησε μέχρι το μπροστινό μέρος του τραπεζιού, ώστε να μπορεί να μας βλέπει όλους και να είναι σίγουρη ότι κι εμείς μπορούσαμε να τη δούμε. Έβγαλε από την τσάντα που είχε μαζί της ένα μεγάλο φάκελο και, αφού τακτοποίησε κάποια χαρτιά μπροστά της, άρχισε να μιλάει:

“Αγαπητά μέλη του προγράμματος” ξεκίνησε, “θα ήθελα να γνωρίζετε, πως αυτή τη στιγμή έχουμε στα χέρια μας βασικά στοιχεία που μπορούν να μας οδηγήσουν στην ανεύρεση του δολοφόνου που κυκλοφορεί ανάμεσά μας. Θεωρώ πως θα ήταν εξαιρετικά χρήσιμο, λοιπόν, αν όλοι γνωρίζατε αυτά τα στοιχεία.”

Ήταν φανερό πως είχε επιστήσει την προσοχή σε όλους μας.

“Συγκεκριμένα”, συνέχισε, “αναφέρομαι στις σκέψεις και υποψίες του καθενός από εσάς. Αυτά που πρόκειται να ακούσετε στη συνέχεια, είναι οι σελίδες από τα προσωπικά σας ημερολόγια, στα οποία, όπως ίσως θα καταλάβετε, είχαμε πρόσβαση”.

Όλοι την κοιτούσαμε αποσβολωμένοι. Ήταν δυνατόν να μας ανακοινώνουν έτσι απλά πως είχαν άμεση πρόσβαση στα καθαρά προσωπικά ημερολόγια μας, και πως -ακόμα χειρότερα- σκόπευαν σε πολύ λίγη ώρα να τα διαβάσουν δυνατά μπροστά σε όλους;

“Ας αρχίσουμε, λοιπόν, αμέσως” είπε η Υπεύθυνη “με το πρώτο ημερολόγιο, το ημερολόγιο της Sarah”

Τώρα μάλιστα, σκέφτηκα. Τι άλλο θα μπορούσε να πάει στραβά; Εκείνη τη στιγμή, το μόνο που ευχόμουν ήταν να μην είχα γράψει τόσα πολλά και τόσο αναλυτικά όλες μου τις υποψίες στο ημερολόγιό μου το προηγούμενο βράδυ. Ήμουν έντρομη από το πώς θα αντιδρούσαν τα υπόλοιπα μέλη, μόλις άκουγαν πως τους υποπτεύουν.

Και τότε η Υπεύθυνη ξεκίνησε να διαβάζει:

17/1/2016

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα η υπεύθυνη της επιτροπής που μας διάλεξε, μας κάλεσε για να μας ανακοινώσει μια συνταρακτική αποκάλυψη: ανάμεσά μας υπάρχει ένας δολοφόνος! Το μόνο που ξέρουμε σχετικά με αυτόν είναι ότι υπάρχει κάποιος που τον έχει πληρώσει με απώτερο σκοπό να καταστρέψει την οργάνωση και το πείραμα στο οποίο συμμετέχουμε. Δεν ξέρουμε ποιος θα μπορούσε να είναι ούτε το λόγο για τον οποίο θα ήθελε να κάνει κάτι τέτοιο.

Μετά τη συνάντηση, εγώ με ένα άλλο άτομο συζητούσαμε για ώρα, σκεφτόμουν το ποιος θα μπορούσε να είναι ο δολοφόνος, από ποιον πληρώνεται και για τους λόγους που δέχτηκε να κάνει κάτι τέτοιο. Η πρώτη μας σκέψη σχετικά με τον επικεφαλής ήταν μια αντίπαλη εταιρία, το πιο λογικό που θα σκεφτόταν ο καθένας. Έπειτα, όμως, σκεφτήκαμε ότι θα μπορούσε να ήταν κάποια μυστική υπηρεσία του ίδιου ή και αντίπαλου κράτους και τέλος ο νους μας πήγε στις μυστικές οργανώσεις.

Αργότερα, αναλύσαμε τις πιθανότητες: ξέρουμε ότι τις ικανότητες για φόνο τις έχουν τρία άτομα η Zina (από μία αντίπαλη μυστική υπηρεσία) η Lillian και ο Morgan (λόγω των γνώσεων του στα δηλητήρια).

Φαίνεται πως η Nomi δεν ενδιαφέρεται για χρήματα εκτός αν το κάνει για προσωπικό συμφέρον. Η Emily από την άλλη θα μπορούσε να ήταν,

αν υποθέταμε πως η αντίπαλη εταιρία ήταν η NASA. Αλλά η Emily δείχνει πολύ αφοσιωμένη στη δουλειά της και εκτός αυτού έχει πολύ στενές σχέσεις με την οικογένεια και τους φίλους της, άρα θα είχε πολλά να χάσει ή να διακινδυνεύσει.

Έτσι τελικά, οι βασικές μας υποψίες γυρίζουν γύρω από τον Morgan. Είχε αναφέρει παλιότερα έναν παράλογο φόβο για κάποιον άνδρα με καπέλο. Θα μπορούσε να είναι αυτός που τον κατευθύνει, κατά πάσα πιθανότητα κάποιος απ' το πρόγραμμα.

Αυτά ήταν για σήμερα, οι βασικές μου σκέψεις και υποψίες. Δεν ξέρω αν θα έπρεπε να τα γράφω όλα αυτά, ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να τα διαβάσει...

Δεν ήξερα πού να κρύψω το πρόσωπό μου. Κοιτούσα γύρω μου περιμένοντας να δω τις αντιδράσεις των άλλων, προσπαθώντας να μη δείξω πως με ενδιέφερε η άποψή τους. Όμως, τα περισσότερα πρόσωπα δεν πρόδιδαν κανένα συναίσθημα, και κανείς τους δεν με κοίταζε, έτσι δεν μπορούσα να έχω ιδέα για το τι σκεφτόντουσαν.

Η Υπεύθυνη στράφηκε στον πίνακα και με μια κιμωλία έγραψε, το ένα κάτω από το άλλο, τα πέντε ονόματα για τα οποία είχε γίνει αναφορά στο ημερολόγιό μου. *Ziva, Lilian, Morgan, Nomi, Emily*. Ύστερα πρόσθεσε μία κάθετη γραμμή δίπλα στο καθένα.

“Αυτοί είναι οι πρώτοι ύποπτοι που έχουμε” εξήγησε και τράβηξε δύο κάθετες γραμμές. Έτσι δημιουργήθηκαν τρεις στήλες στον πίνακα, μία για τα ονόματα, μία για τις ψήφους και μια τρίτη, στην οποία έγραφε με μια φράση το κύριο επιχείρημα για το οποίο το κάθε άτομο θεωρούνταν ύποπτο.

“Τώρα ας περάσουμε στο επόμενο ημερολόγιο”:

17.01.2016

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Πριν λίγα λεπτά παρευρέθηκα στη δεύτερη συνάντηση με τους συν – συμμετέχοντες μου. Μας ανακοινώθηκε πως ανάμεσά μας караδοκεί ένας, αγνώστου σκοπού και ταυτότητας, πληρωμένος δολοφόνος. Οι υπόλοιποι συμμετέχοντες φαίνονται ακόμα πιο επιφυλακτικοί απέναντι στους άλλους. Οι υποψίες τους δεν έχουν ακόμα ειπωθεί, όμως μας δόθηκε η ευκαιρία να συλλογιστούμε τα πιθανά κίνητρα του. Όποιες φιλίες είχαν ξεκινήσει να δημιουργούνται μεταξύ των συμμετεχόντων έχασαν κάθε ευκαιρία ανάπτυξης.

Δεν μπορώ να ξέρω πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα από εδώ και πέρα, ή πώς θα αντιμετωπίσουν την κατάσταση οι υπόλοιποι προσωρινοί μου συγκατόικοι. Δεν τους ξέρω τόσο καλά, ώστε να μπορώ να προβλέψω τις πράξεις τους. Ένα είναι σίγουρο: τα πράγματα μόλις έγιναν πολύ πιο ενδιαφέροντα. Δεν μπορώ να περιμένω για το τι θα ακολουθήσει. Και... Θα συνεχίσω την παρατήρηση και θα επιστρέψω, ώστε να καταγράψω τα ευρήματά μου σύντομα.

Τα υπόλοιπα ημερολόγια που ακολούθησαν, παρέμειναν τελείως ανώνυμα. Υπέροχα, σκέφτηκα, μόνο οι δικές μου σκέψεις είναι φανερές στους άλλους - σαν δικές μου, δηλαδή. Κάθε φορά που αναφερόταν ένα όνομα ως ύποπτο, η Υπεύθυνη έβαζε μια κάθετη γραμμή δίπλα στο όνομά τους στον πίνακα. Ήταν περίεργο το ότι μέχρι στιγμής κανένας δεν είχε υποπτευθεί εμένα.

17.01.2016

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Έχουν περάσει μόλις λίγα λεπτά αφότου είχαμε μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση με την υπόλοιπη ομάδα. Προφανώς υπάρχει μια φήμη πως κάποιος από εμάς είναι ένας πληρωμένος δολοφόνος. Αν αυτό ισχύει τότε κάτι θα πάει στραβά πολύ γρήγορα. Παρ' όλα αυτά, πρέπει να

υποθέσω πως, αφού δεν ξέρω ποιοι ξέρουν την ταυτότητά του, ούτε τι σκοπεύει να κάνει, μέχρι να τον βρω, μπορεί να προσπαθεί να σκοτώσει εμένα.

Υπάρχουν συνολικά 7 άτομα στην ομάδα. Το θέμα είναι αν έχουν το κίνητρο και τα προσόντα να σκοτώσουν κάποιον. Ο Oscar έχει τις ικανότητες να σκοτώσει, και τα μέσα για να διαφύγει, αν γίνει κάτι. Θα μπορούσε να θέλει να σκοτώσει κάποιον από το παρελθόν του, πιθανότατα τον αρχηγό της τρομοκρατικής οργάνωσης που τον κυνηγάει. Δεν μπορώ να εμπιστευτώ κάποιον που θα έκανε τα πάντα για να εκδικηθεί όσους έκαναν τη ζωή του τόσο χάλια.

Για τη Zina αμφιβάλλω. Δεν την έχω ικανή να σκοτώσει κάποιον χωρίς λόγο, ούτε να τις μπουν ιδέες για έναν καλύτερο κόσμο και να αποφασίσει να σκοτώσει κάποιον σαν τον Χίτλερ. Όμως θα μπορούσε να θέλει το καλό του δολοφόνου και να προστατέψει για κάποιον λόγο.

Από όσα κατάλαβα πολλοί υποπτεύονται τον Morgan, μόνο και μόνο επειδή έχει γνώσεις στα δηλητήρια. Εκτός από αυτό δεν έχει κάποια άλλη σημαντική ικανότητα, αλλά δεν πρέπει να υποτιμώ την ψυχολογία των ανθρώπων. Να αποδειχθεί ότι δεν είναι ο δολοφόνος, και αν δεν αποδειχθεί δειλός, θα μπορούσε να με βοηθήσει να τον βρω και να τον αντιμετωπίσω.

Η Amanda είναι επιστήμονας. Δεν τους πολυεμπιστεύομαι, καθώς είναι απρόβλεπτοι και ενδιαφέρονται περισσότερο για την έρευνά τους, παρά για τις συνέπειές της. Αν δολοφονήσει κάποιον δε θα διστάσει να το ξανακάνει. Είναι αδίστακτη κατά βάθος, θα πρέπει να την προσέχω.

Ο Alliscard είναι πιθανότατα λιγάκι τρελός και εγώ θα τον προλάβανα, αν ήθελα να σκοτώσω κάποιον. Είναι πολύ ήσυχος και διακριτικός. Κάποιοι τέτοιοι άνθρωποι έχουν κάποιο ψυχολογικής φύσεως πρόβλημα (το ξέρω από εμπειρία). Η Nomí είναι ελεύθερο πνεύμα. Είναι αποφασιστική άρα θα μπορούσε να σκοτώσει. Δεν έχει, όμως, κάποιο προφανές κίνητρο.

Τέλος, ύποπτη είναι και η αδελφή μου. Είναι παράξενο να την αποκαλώ έτσι. Αλλά την έχω αποδεχθεί και αν και δεν μπορώ ακόμα να την

εμπιστευτώ απόλυτα, είναι η αδελφή μου. Αν είναι τελικά ο δολοφόνος, θα την ακούσω και αν με πείσει, μπορεί να τη βοηθήσω.

Ειλικρινά, δεν ξέρω τι πιστεύουν για μένα, αλλά δεν με νοιάζει αν με υποπτεύονται. Μέχρι να ξέρω περισσότερα δεν μπορώ να κρίνω κανέναν και τίποτα.

Ορίστε και κάποιος που με υποψιάστηκε! Ειλικρινά, δεν το περίμενα από τη Lillian να θεωρήσει εμένα δολοφόνο. Αλλά είπε πως ήταν πρόθυμη να με ακούσει, ίσως και να με βοηθήσει. Εννοείται πως δεν θα ήταν ποτέ αναγκασμένη να το κάνει αυτό, αφού προφανώς δεν ήμουν εγώ ο δολοφόνος, αλλά και πάλι, είναι τόσο παράξενο το όλο συναίσθημα.

Όπως και προηγουμένως, η Υπεύθυνη γύρισε να προσθέσει τις ψήφους. Σημείωσε, λοιπόν, κάτω από τους Oscar, Ziva, Emily (την οποία η Lillian είχε γράψει Amanda) τους Morgan και Allicard

“Και τέλος ένα ερωτηματικό”, είπε σχεδιάζοντας ένα ερωτηματικό κάτω από το τελευταίο όνομα και βάζοντας μία ψήφο δίπλα του. “Το πρόσωπο του ημερολογίου δεν γράφει όνομα” εξήγησε “Αναφέρει μόνο την τελευταία υποψήφια ως η αδελφή μου. Εφ’ όσον δεν ξέρουμε σε ποιον ανήκει το ημερολόγιο, δεν μπορούμε να γράψουμε όνομα υπόπτου”

Σοβαρά τώρα; Πώς δεν μπορούμε να ξέρουμε; Στην ομάδα υπήρχαν μόνο δύο αδελφές. Αφού το δικό μου ημερολόγιο διαβάστηκε στην αρχή και όλοι άκουσαν πως ήταν το δικό μου, αυτό το τελευταίο προφανώς ανήκε στη Lillian!

Έκανα μια προσπάθεια να το αναφέρω, αλλά κανένας δεν μου έδωσε σημασία και η Υπεύθυνη συνέχισε να μιλάει. Δεν επέμενα πολύ. Ούτως ή άλλως, δεν ήταν ότι σκοτωνόμουν για να μην παραμείνω στην αφάνεια.

“Αυτά ήταν, λοιπόν, τα ημερολόγια της ομάδας.” ακούστηκε η Υπεύθυνη “Δεν τελειώσαμε ακόμα, όμως. Τώρα θα ήθελα να κάνω μία

πολύ σημαντική ανακοίνωση”. Όλοι την κοιτούσαμε, περιμένοντας να ακούσουμε παρακάτω.

“Ανάμεσα στα ημερολόγιά σας, βρέθηκε ένα πολύ παράξενο απειλητικό σημείωμα”, συνέχισε σηκώνοντας ψηλά ένα μικρό χαρτάκι, ώστε να το δούμε όλοι.

“ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΔΕΝ ΕΝΤΟΠΙΖΟΥΝ, ΑΛΛΑ ΕΞΟΡΓΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟ” διάβασε δυνατά και ύστερα πέρασε μπροστά απ’ όλους, με το χαρτάκι στο χέρι της, ώστε να μπορέσουμε όλοι να το διαβάσουμε - σε περίπτωση που κάποιος δεν την πίστευε, ή κάτι τέτοιο.

Όταν έφτασε δίπλα μου, κοίταξα προσεκτικά το χαρτάκι. Πλέον, είχα εξοικειωθεί πάνω - κάτω με τον γραφικό χαρακτήρα όλων των συμματεχόντων μου. Απ’ όσο, όμως, μπορούσα να αναγνωρίσω, δεν ανήκε σε κανέναν απ’ αυτούς.

Για άλλη μια φορά, κοιταχτήκαμε όλοι μεταξύ μας. Δεν λέγαμε απολύτως τίποτα, αλλά μπορούσες να καταλάβεις τη φόρτιση στην ατμόσφαιρα, οι σκέψεις μας σχεδόν ακουγόντουσαν. Αυτό ήταν ένα συναίσθημα που αντιλαμβανόμουν συχνά τώρα τελευταία, και είχα την εντύπωση ότι θα συνέχιζε να εμφανίζεται κι άλλες φορές ακόμα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Όλοι βρίσκονται σε επαγρύπνηση από τότε που μας πληροφόρησαν ότι υπάρχει ένας πληρωμένος δολοφόνος ανάμεσά μας. Κάτι θα πάει στραβά πολύ γρήγορα. Υπάρχουν συνολικά επτά άτομα στην ομάδα. Το ερώτημα είναι αν έχουν το κίνητρο και τα προσόντα να σκοτώσουν κάποιον.

Τα άτομα που συγκεντρώνουν τις περισσότερες υποψίες είναι ο Morgan και η Emily. Ο Morgan μπήκε στο επίκεντρο της προσοχής για πολλούς λόγους. Πρώτον, μας έχει πει πως έχει πολλές γνώσεις στα δηλητήρια και έτσι είναι λογικό κάποιος να θυμηθεί πως το δηλητήριο ήταν ένας από τους κατ' εξοχήν τρόπους δολοφονίας των εχθρών οποιουδήποτε ατόμου. Ακόμα υπάρχουν δηλητήρια που δεν αφήνουν ίχνη και είναι πολύ εύκολο να βαλθούν οπουδήποτε. Δεύτερον, πολλοί από την ομάδα πιστεύουν πως το κίνητρό του είναι ο παράλογος φόβος για κάποιον άντρα με καπέλο ή κουκούλα ή κάτι άλλο από το παρελθόν του, πράγμα που μας ανέφερε κάποτε. Αυτή η θεωρία στηρίζεται στο ότι αυτός ο άντρας κατευθύνει τον Morgan. Τέλος, οι πιο παρανοϊκοί του προγράμματος ισχυρίζονται ότι το βλέμμα του δείχνει δολοφονικές τάσεις. Αυτό είναι εντελώς αβάσιμο, γιατί εγώ η ίδια έχω σύνδρομο για ψυχωτικές κρίσεις και κανείς δεν έχει παραπονεθεί για το δικό μου βλέμμα.

Η Emily είναι ύποπτη πρώτα απ' όλα λόγω του γεγονότος ότι δούλεψε στη NASA. Προφανώς οι συγκάτοικοί μου είναι αρνητικά προδιατεθειμένοι απέναντι στη NASA. Πιστεύουν πως ο μόνος λόγος που πήρε μέρος στο πείραμα είναι για να γίνει ο κατάσκοπος της εταιρίας της. Επίσης, είναι φανερό πως η έρευνα είναι ζωτικής σημασίας γι' αυτή και πως δεν θα ανεχόταν κανέναν που θα έμπαινε στο δρόμο της. Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να προσπαθήσω να μην την βγάλω ένοχη από τώρα, επειδή θα έκρινα με βάση το μίσος μου για τους επιστήμονες γενικά. Για να διαμαρτυρηθούν και να αντικρούσουν τις κατηγορίες, ο Morgan και η Emily μας έγραψαν από ένα γράμμα. Το πρώτο είναι του Morgan και το δεύτερο της Emily.

“Λόγω των ικανοτήτων και ενδιαφερόντων μου, κρίθηκα ένας απ’ τους πιο πιθανούς δολοφόνους. Ο μόνος λόγος για τον οποίο έφτασαν οι υπόλοιποι συμμετέχοντες σε αυτά τα συμπεράσματα είναι οι γνώσεις μου στην παρασκευή και χρήση δηλητηρίων. Όλοι οι άλλοι λόγοι που οι υπόλοιποι δήλωσαν ότι αποδεικνύουν την ενοχή μου, δεν ισχύουν. Πρώτα απ’ όλα, λόγω προαναφερθέντων λόγων καθυστέρησα να έρθω στο τόπο συγκέντρωσης, άρα δεν μου δόθηκε η ευκαιρία να συστηθώ στους υπόλοιπους συμμετέχοντες, δεν μπορούν λοιπόν να δηλώσουν ως ένδειξη της ενοχής μου το βλέμμα, το χαρακτήρα ή τη στάση μου. Ό,τι νομίζουν πως κατάλαβαν για μένα από τη σύντομη συνάντησή μας μπορεί να θεωρηθεί προκατάληψη. Όσον αφορά τον φόβο που αναφέρεται στο ερωτηματολόγιο που μας δόθηκε, αποτελεί κάτι το προσωπικό για μένα και δεν έχω καμία διάθεση ή επιθυμία να αποκαλύψω στοιχεία για το παρελθόν μου σε αγνώστους. Οι γνώσεις μου για τα δηλητήρια προέρχονται από την περιέργειά μου, και δεν τις έχω ποτέ χρησιμοποιήσει για να βλάψω κάποιον. Κάλι τέτοιο δεν συνάδει με τα πιστεύω μου. Έχετε τον λόγο μου, όσο και αν αυτός αξίζει για εσάς.”

“Δεν μπορώ να καταλάβω τον λόγο που με υποψιάζονται για πληρωμένο δολοφόνο. Καταρχάς, η NASA κάνει έρευνες για το αν υπάρχει ζωή σε άλλους πλανήτες ή αν γίνεται οι άνθρωποι να ξεπεράσουν την ταχύτητα του φωτός και δεν πληρώνει ανθρώπους για να γίνουν δολοφόνοι. Όλοι οι σκοποί της είναι ανθρωπιστικοί και οι έρευνές της αφορούν το καλό της ανθρωπότητας. Δεύτερον, αν ήθελα να συμμετάσχω, προκειμένου να καταστρέψω το πείραμα για να το καταφέρει η NASA, δεν θα ομολογούσα το επάγγελμά μου, για να μη με υποψιάζονται. Επιπλέον, δεν θεωρώ σωστό να εφαρμόζονται τέτοιες τακτικές αποκλεισμού ατόμων, γιατί έτσι βλάπτεται το σύνολο και δεν προωθείται η συλλογικότητα.”

Έξυπνα γραμμένα και τα δύο. Οι “κατηγοροί” τους θα ησυχάσουν για λίγο. Πίσω στους προτεινόμενους δολοφόνους. Ο Alicard θεωρείται λίγο τρελός και χειραγωγήσιμος, άρα μπορεί να πληρωθεί να σκοτώσει κάποιον από μας. Η Ziva μπορεί να δουλεύει για μια αντίπαλη μυστική υπηρεσία. Ο Oscar έχει και τις ικανότητες και τα μέσα και το κίνητρο (εκδίκηση). Η Nomí είναι αποφασιστική. Μάλλον υποπτεύονται και εμένα.

Κεφάλαιο 8^ο

Ο Ali εξαφανίστηκε. Αυτό μας ανακοίνωσαν. Μια μέρα που καθόμασταν στο σαλόνι του κτιρίου, το ίδιο σαλόνι στο οποίο πριν από λίγες μέρες μας είχαν ανακοινώσει ότι ανάμεσά μας βρισκόταν ένας δολοφόνος, ακούστηκε μια φωνή από τα μεγάφωνα, πιθανώς γυναίκα, που μας ενημέρωσε με λιτά λόγια ότι κανείς δεν γνωρίζει πού βρίσκεται... αλλά είμαστε αισιόδοξοι πως δεν υπάρχει λόγος να θεωρείται νεκρός." Ναι καλά! Κοίταξα τα πρόσωπα γύρω μου και με μεγάλη χαρά, συνειδητοποίησα πώς η πλειονότητα, δεν πίστευε λέξη. Είναι δυνατόν κάποιος να νομίζει πως είναι ειλικρινείς μαζί μας; Πότε πριν δεν ήταν... Θα έβαζα το χέρι μου στη φωτιά, ότι ήξεραν περισσότερα απ' όσα μας είχαν πει. Δεν θα με ξάφνιαζε, αν ήξεραν ποιος τον σκότωσε και απλά τον κάλυπταν ή αν ήταν δικός τους από την αρχή... Πάντως ήμουν απόλυτα σίγουρη πως ήταν νεκρός. Εξάλλου, από όλους μας φαινόταν να ήταν πιο κοντά στο ποιος ήταν ο δολοφόνος.

Όλα μου φαίνονταν τόσο σουρεαλιστικά, που δεν μπορούσα πάρα να χαμογελάσω με τα γεγονότα που συνέβαιναν. Απάντησα σε μια αγγελία και δύο, περίπου, βδομάδες αργότερα απειλούνταν η ζωή μου. Βρισκόμουν με μία ομάδα ανθρώπων που δεν ήξερα καν τα πιο βασικά χαρακτηριστικά τους και, όμως, θα ήταν τα τελευταία άτομα που θα έβλεπα. Το να ξέρεις ότι επρόκειτο να πεθάνεις, ενώ δεν μπορείς να το σταματήσεις είναι το πιο περίεργο συναίσθημα... Θες να τρέξεις, αλλά δεν ξέρεις προς τα που, θες να πολεμήσεις, αλλά δεν ξέρεις ποιον, θες να φωνάξεις, αλλά δεν ξέρεις τι να πεις. Το σώμα σου είναι πλημμυρισμένο με αδρεναλίνη, ενώ το μυαλό σου μουδιασμένο μπροστά στην αλήθεια.

Πώς μπλέξαμε έτσι;

Την άβολη σιωπή, που είχε δημιουργήσει η ανακοίνωση ανάμεσα μας, έσπασε ο Morgan, ο άντρας που πριν από λίγες ημέρες είχε

κατηγορηθεί από τους περισσότερους από εμάς, ότι κρυβόταν πίσω από την ανώνυμη μάσκα του δολοφόνου.

- “Και τώρα τι κάνουμε;” σηκώθηκε από την πολυθρόνα ρωτώντας, αν και ήταν εμφανέστατο στην έκφραση του πως είχε ήδη κάτι στο μυαλό του.
- “Τι εννοείς;” τον ρώτησε η Sarah, σταυρώνοντας τα πόδια της.
- “Τι θες να εννοώ; Τι θα κάνουμε, για να πιάσουμε το δολοφόνο. ...Έκτος αν προτιμάτε να κάτσουμε εδώ με σταυρωμένα πόδια, περιμένοντας να πεθάνουμε...”

Ο τόνος στη φωνή του, έκανε ξεκάθαρο πως τον είχαν επηρεάσει οι προηγούμενες κατηγορίες και έκανε ασυνείδητα όλους μας να αποφύγουν το βλέμμα του. Δεν νομίζω πως ήταν επειδή αλλάξαμε γνώμη για εκείνον, παρά γιατί καταλάβαμε πόσο γρήγορα μας πήρε να στραφούμε ο ένας εναντίον του άλλου. Όπως ξαναείπα, όταν επρόκειτο να πεθάνεις, δεν σκέφτεσαι όπως θα έπρεπε.

- “Μπορώ να φτιάξω ένα κατάλληλο δηλητήριο, που δεν θα σκοτώσει αυτόν που θα το καταπιεί, παρ' όλ' αυτά, θα τον κάνει να υποφέρει τόσο πολύ, που θα απαντήσει με απόλυτη ειλικρίνεια σε ό,τι τον ρωτήσουμε, ώστε να πάρει το αντίδοτο.”

Και με αυτήν του την πρόταση, ξανακέρδισε την προσοχή όλων μας. Όταν τον κοίταξα, παρατήρησα μια λάμψη στα μάτια του, που με έκανε να τον διαγράψω από την λίστα των υπόπτων απευθείας. Δεν ήταν ο δολοφόνος, ήταν αυτός που ήθελε να πιάσει το δολοφόνο, αυτός που ήθελε να νιώσει πως μας έσωσε, πως τα κατάφερε. Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, η ιδιοτέλεια του θα με έκανε να θέλω να τον χτυπήσω, αλλά στην προκειμένη κατάσταση με έκανε να νιώθω ασφάλεια, όση ασφάλεια μπορεί να νιώσει κάποιος σε τέτοιες συνθήκες. Αλλά δεν είχαν όλοι την ίδια άποψη.

- “Θέλεις να μας βασανίσεις;” Επανάλαβε η Lillian σαν να μην είχε καταλάβει τι ακριβώς εννοούσε.
- “Εμμμ..... Περίπου.”
- “Δεν χρειάζεται, νομίζω, να πω πως αυτό ακούγεται τελείως λάθος.”
- “Πιο λάθος από το γεγονός ότι ανάμεσα μας υπάρχει

κάποιος που θέλει να μας σκοτώσει;” Ο Oscar έστρεψε το βλέμμα του από την Κατερίνα σε όλους μας, κοιτώντας μας έναν-έναν, καθώς μιλούσε. “Αν δεν λάβουμε δράση σύντομα, θα είμαστε όλοι νεκροί. Όποιος νομίζει ότι οι υπεύθυνοι του προγράμματος θα έρθουν να μας σώσουν, τότε είναι γελασμένος. Είμαστε μόνοι μας και μόνοι μας πρέπει να εξιχνιάσουμε ποιος είναι ο δολοφόνος, αν θέλουμε να παραμείνουμε ζωντανοί.”

Μπορούσα να διακρίνω διάφορους από εμάς που σκεφτόντουσαν την πρότασή του. Σίγουρα δεν ήταν η πιο ανώδυνη λύση, αλλά ήταν η μόνη που θα έφερνε αποτελέσματα.

– “Αυτό είναι απάνθρωπο! Δεν μπορούμε... απλά να... απλά να βασανίσουμε ο ένας τον άλλον.” Ασχέτως με τα επιχειρήματα του Oscar, η Κατερίνα φαινόταν προσκολλημένη στην άποψή της και δεν ήταν η μόνη που διαφωνούσε με το σχέδιό του.

– “Έχουμε καμία καλύτερη επιλογή;” Η ενόχληση στον τόνο του Oscar είχε γίνει τόσο φανερή όσο είχε υψωθεί και η φωνή του.

– “Μπορεί αυτή τη στιγμή να μας φαίνεται ως η μόνη επιλογή που έχουμε, αλλά άμα...”

Συνέχισαν έτσι για αρκετή ώρα. Κανείς άλλος δεν φαινόταν διατεθειμένος να πάρει μέρος στη διαμάχη που έκανε τα πράγματα χειρότερα. Οι φωνές συνεχίζονταν και μου έκανε εντύπωση πως δεν είχε έρθει κάποιος από τους υπεύθυνους να μας σταματήσει.

Η απορία μου λύθηκε, σχετικά σύντομα, όταν η υπεύθυνη που μας είχε καλωσορίσει στο πρόγραμμα στην αρχή όλων αυτών των γεγονότων, μπήκε στην αίθουσα, κρατώντας διάφορους φακέλους και μας παρακάλεσε όλους να ησυχάσουμε και να καθίσουμε στις θέσεις μας. Αν και σχεδόν κανείς από εμάς δεν φαινόταν ιδιαίτερα χαρούμενος να υπακούει στα τυφλά τις εντολές τους, ξέραμε πως δεν είχαμε άλλη επιλογή.

Αφού καθίσαμε, άφησε τους φακέλους στο τραπεζάκι δίπλα στον τοίχο και στάθηκε μπροστά μας.

-Με μεγάλη χαρά, είμαστε σε θέση να σας ανακοινώσουμε ποιος είναι ο δολοφόνος.

Ακούγοντας τα λόγια της, κοιταχτήκαμε όλοι γεμάτοι αγωνία. Κανείς δεν το πίστευε, αλλά είχε φτάσει η ώρα επιτέλους να μάθουμε την αλήθεια.

- Δεν υπάρχει δολοφόνος, ποτέ δεν υπήρξε.

Κεφάλαιο 9°

Έξοδος

Η σιωπή που επικρατούσε ήταν σχεδόν εκκωφαντική. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά, καθώς όλοι μας, σαστισμένοι, πασχίζαμε να επεξεργαστούμε την τόση δα προτασούλα που είχε αλλάξει τα πάντα.

Κοίταξα άφωνη ένα-ένα τα άτομα που κάθονταν γύρω μου. Οι εκφράσεις τους ποίκιλλαν από το σοκ που ήταν ζωγραφισμένο στο πρόσωπο της Sarah μέχρι την απροκάλυπτη οργή που ένιωθε η Nomí. Δεν είχα ιδέα πως έμοιαζε η δική μου φάτσα, μα όταν τα μάτια μου συνάντησαν αυτά του Morgan, εκείνος ολοφάνερα πάλευε να μη γελάσει.

“Συγγνώμη, μπορείτε να το επαναλάβετε άλλη μια φορά;” ρώτησε ο Oscar. Κοίταξα με απορία την υπεύθυνη, καθώς εκείνη του χαμογέλασε.

“Δεν υπάρχει δολοφόνος” είπε ξανά και τότε έγινε η έκρηξη. Η Nomí σηκώθηκε από τη θέση της και άρχισε να εξαπολύει απειλές προς όλους τους εμπλεκόμενους, ενώ δίπλα της ο Oscar έσκασε στα γέλια. Η Sarah με γουρλωμένα μάτια κοίταζε την αδερφή της, ρωτώντας πολλά συνεχόμενα “Τι;!” και “Μας κάνετε πλάκα έτσι; Αυτό είναι απλά ένα αρρωστημένο αστείο;”

“Θεέ μου, θεέ μου, θεέ μου.”

